

La passió pels castellers

Sr. Director,

Torno de la plaça Paeria. Estic feliç. Més que feliç, estic eufòrica.

Finalment ho hem aconseguit. La nostra diada, a la nostra plaça, a la nostra ciutat.

La millor actuació que hem fet des del 2018. Hem descarregat el 7d7, el 2d7 i, després de dos intents, i amb molt patiment, el 4d8.

Ens ha costat molta feina, sacrificis, assaig dur i molt esforç.

Per això, qui millor que nosaltres sentim l'eufòria d'assolir els nostres objectius, de cridar amb tota la colla celebrant el castell, de posar tota la il·lusió en assolir-ho.

Sr. Director, realment em pregunto si algú altre ha experimentat el patiment de veure'l trontollar, de veure'l caure a terra.

El tacte del peu de l'enxaneta en recolzar-se a l'espatlla, el fregament de la mà tocant el cel, l'explosió d'aplaudiments quan aixeca la mà en fer l'aleta.

La confiança de sentir el batec de més de 150 cors bordeus, tots alhora, fent força per una mateixa causa, perquè el castell sobrevisqui.

Què més aporta aquesta complicitat, aquesta sensació de saber que sempre t'estaran esperant per consolar-te, animar-te, ajudar-te o felicitar-te, quan el castell hagi estat desmuntat, carregat, descarregat o caigut?

Hi ha hagut molts incidents, ja sigui gent lesionada, canvis d'última hora o ànims baixos.

Tot i això, hem lluitat fins a aconseguir-ho, des del terra i des del cel, i ha valgut la pena.

Encara recordo quan em vaig iniciar al món dels castellers, quan encara no sabia si seguiria o ho deixaria.

És meravellós mirar enrere en el temps i descobrir tot el que m'han ajudat les companyes que ja feia temps que hi eren; noies fortes i valentes que m'han fet sentir segura i acompanyada.

Les frases que ara ja em són familiars com "puja el colze", o "forta, el castell està parat!", o també el "bona passada enxaneta!" m'han acompanyat tot aquest temps, des dels meus inicis en l'art de tocar el cel fins aquest moment, i ara ja sé que mai m'abandonaran.

Ponent